KAROLINA RAMQVISTOVÁ

GANGSTEROVA PŘÍTELKYNĚ

KNIHA ZLIN

FLEET

Karolina Ramqvistová

Gangsterova přítelkyně

GANGSTEROVA PŘÍTELKYNĚ

Karolina Ramqvistová

KNIHA ZLIN

Copyright © Karolina Ramqvistová, 2009
Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © David Pišvejc, 2016

ISBN 978-80-7473-450-2 (PDF)

Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now
with my silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never
went home again

Bylo to na svatého Valentýna. Zavolal mi do práce s tím, že pro mě má dárek, co nepočká. Že prý musí přijet okamžitě. Bylo pár hodin po obědě. Jeli jsme do nové vilové zástavby u vody a já si byla docela jistá, že mi koupil kajak, abychom si mohli někam vyjet. Byl člověk, co má rád přírodu. Zaparkoval před domem s přístupem k jezeru, kde na molu ležely vytažené dvě kánoe. Vystoupili jsme z auta, on prošel brankou a pokračoval přede mnou vzhůru ke vchodu, kde se zastavil a vytáhl z kapsy obálku.

Dostala jsem klíč.

Podívala jsem se na něj. V obličeji měl přehnaně nezaujatý výraz.

Ruce se mi třásly. Postavil se za mě, objal mě a položil svou ruku na mou, když jsem strkala klíč do zámku. Otočil jí, moje ruka stále mezi jeho dlaní a klíčem, strčil do dveří a zvedl mě do náruče. Překročil práh a zase mě postavil na zem. Stála jsem na špičkách, s rukama stále kolem jeho krku. Políbila jsem ho.

Byl to okamžik, který rozdělil můj život na předtím a potom. Tehdy jsem také začala myslet na Karen. Měli jsme tu být pouze my – on a já, ale ona mi právě v téhle chvíli pronikla do hlavy. Bylo to, jako by stála vedle mě a dívala se na nás.

Když Karen poprvé vstoupí do svého nového domu, vypadá vystrašeně, jako by ji pronásledoval ten samý pocit naplnění, jaký jsem zažívala i já a který se mě zmocnil, jakmile mi došlo, co udělal. Karen vypadá, jako že má potřebu zastavit tenhle okamžik štěstí někde v půli schodiště nebo tady dole v hale, pevně jej uchopit, aby si ujasnila, že se jí to nezdá.

Když jsem vstoupila dovnitř já, bylo mi podobně. Dostat dům pro mě znamenalo absolutní vrchol.

„Jak…?“ vypravila jsem ze sebe.

„Není zač,“ řekl. „Nebo se možná hodí říct ‚vítej‘. Možná dokonce ‚vítej doma‘.“

Podívala jsem se na něj. Přikývl a vypadal spokojeně. Zasmál se, objal mě a očividně mu připadalo, že se tvářím legračně. Pak mě zvedl a nesl do patra. Rozhlížela jsem se a snažila se nakouknout do všech místností, které jsem stihla spatřit. Stačila jsem zaregistrovat nábytek, tapety, koberce a podlahy. Zavřela jsem oči, v jednom z pokojů v prvním patře mě položil na postel, na které byl pořád ještě igelit, a začal mě svlékat a při tom mluvil o svém dárku ke svatému Valentýnu.

Měla jsem na sobě zářivě růžovou podprsenku i kalhotky a to se mu líbilo.

Zadívala jsem se nahoru na řadu vestavěných skříní vedle postele.

Ty se líbily zas mně.

Karen a Henry Hillovi měli doma skříně plné šatů a zásuvky komod přetékaly šperky. Henry měl patnáct obleků, každý minimálně za tisíc dolarů, třicet na míru ušitých hedvábných košil a více než dvacet párů bot z krokodýlí kůže obarvených tak, aby ladily s jeho kaš-

mírovými saky. Karen vlastnila čtyři norkové kožichy a měla služebnou i dívku na hlídání. Vše v domě bylo vyrobeno na zakázku a dovezeno. To bylo v šedesátých letech.

Zprvu mi připadalo příšerné, že se pořád tolik nakupuje a kolik peněz se za věci utratí. Teď už jsem si zvykla, začalo se mi to líbit a vyžadovala jsem to. Zašeptala jsem: „Děkuju," a on odpověděl: „Ty za to stojíš," zároveň mi nad hlavou spojil zápěstí a pronikl do mě zrovna tak jako už tolikrát předtím a já pohnula rozkrokem zhruba o dva centimetry – zrovna tak jako vždy předtím. A říkala jsem si, kolikrát to tak ještě budeme dělat.

Snažila jsem se představit si, jak tam v té posteli vypadáme. Snažila jsem se zaměřit na tělo, snažila jsem se jím pohybovat, tak aby skutečně cítil, jak moc za to stojím. Nejraději bych se byla soustředila na to naprosté uspokojení plynoucí z faktu, že se nacházím přesně tam, kde jsem chtěla být. Ve svém horoskopu pro tuto zimu jsem četla takovou větu: *Budeš mít pocit, že jsi konečně na místě, o které jsi tak dlouho usilovala.*

I

Tohle je první den.

Právě odešel.

Jsem sama.

Stojím v kuchyni.

Je ráno a dalo by se říct, že můj muž odešel do práce. Než za sebou zavřel dveře, zavolal na mě, že se brzy uvidíme.

„Jistě, miláčku. Brzy se uvidíme."

Zas tu stojím v tom dobře známém tichu po těch dobře známých zvucích. Jeho hlas, dveře, auto, štěrk před domem. Sklenice v mé ruce opíše vzduchem dokonalý oblouk a roztříští se o dlaždičky nad kuchyňskou linkou. Zvuk vody a skla na mramoru a nerez oceli.

Hlavně to vytřít, než se vrátí.

Teď půjde hodně o zvuky.

Vím to.

Vyjdu po schodech do prvního patra a vstoupím do své koupelny.

Ještě pořád se nemohu nabažit toho, jak to zní: Moje koupelna.

Stojím před zrcadlem. Není to poprvé, co mě tahle myšlenka napadne, ale je to poprvé, kdy jí dám volný průchod: Začínám stárnout. Chápu, že to je něco, čím

si musí projít každý, stát před zrcadlem a vidět na vlastní oči, že začíná stárnout. Mně se to přihodilo dnes. Zestárnul mi obličej. Ostatní to určitě už dávno zpozorovali. Odjakživa jsem byla hezká, vím to. Neříkám to proto, abych se chlubila, prostě to tak je, vždycky jsem měla pěkný obličej, pěkné zuby a rty, pěknou pokožku i vlasy. Vždycky jsem vypadala mladě.

Právě teď. Teď začíná všechno chátrat.

Na bradě a tvářích mi rostou chloupky. Vytrhávám je pinzetou, zároveň si vytrhávám obočí, ale množí se čím dál víc a rostou rychleji, než je stačím vytrhávat.

Zajímalo by mě, co si počnu, až se všechno sesype.

Říkám si, jestli už si toho taky všiml.

To je nevýhoda vztahu s někým, jako je John. Může mít, na koho si ukáže. A ať už si říká, co chce, tak silně pochybuju, že se mnou bude chtít zůstat, až budu stará a ošklivá.

Jedna z nevýhod.

Vyčistím si zuby, do nosiče zubního gelu vymáčknu z tuby bělicí gel a strčím to celé do pusy.

Třu si celé tělo nylonovou prstovou žínkou a zaměřím se na dvě celulitidy nahoře na stehně, které na mě ráno co ráno koukají ze zrcadla. Rukama opatrně přejíždím po krku, přitlačím na loktech, na patách, drhnu si paže, břicho i prsa a znovu břicho. Neholím se.

Soustředím se na to, jak voda ze sprchy odplavuje všechno pryč. Odplavuje vše, co škrábe a hryže. Díky vodě nemusím dnes čelit tomu, co by mě jinak čekalo – totiž víkend. Na následující týden ještě vůbec nemyslím.

Když je voda dost vařící a pára dostatečně hustá, vše zmizí.

Kůže na prsou a na tvářích se místy zbarví do tmavě růžova.

Ale ani tak se dole znovu neotevřou dveře a já neuslyším, jak stoupá po schodech nahoru.

Zavřu vodu. V koupelně je teplo a vlhko od páry. Zapnu klimatizaci, vlasy v ručníku si stočím do turbanu, nosič gelu vyplivnu do umyvadla, vypláchnu si pusu a znovu si vyčistím zuby, ale opatrně, abych neporušila sklovinu.

Za umyvadlem jsem izolačkou přilepila papírové pouzdro, v kterém mám platíčko prášků.

„On schovává zbraně, ty schováváš antikoncepci," poznamenala jednou Linda a já zalitovala, že jsem jí vůbec něco řekla. Člověk nesmí nikdy nic říct. To je pravidlo číslo jedna. Blízcí přátelé jsou fajn, ale nelze si je pouštět k tělu příliš blízko.

Prášky vyndávám za pomoci pinzety, vymáčknu ven jeden a zapiju ho vodou z kohoutku, platíčko zastrčím zpátky do pouzdra. Pinzetu vložím do japonské krabičky, kterou sdílí s dalšími čtyřmi pinzetami a kleštičkami na řasy. Že já husa to vyprávím Lindě. Taková zbytečnost. Některé věci jsou příliš důležité a prostě se nikomu neříkají. Ostatní to už dávno pochopili, jen já jsem taková naivka. Musím se naučit držet si jistý odstup.

Natřu se krémem a obléknu si sportovní šortky. Líbí se mi, jak v nich vypadají moje nohy. Vlasy si nečešu, jen si je sepnu do drdolu.

Nemaluju se.

Vyjdu do haly a projdu ložnicí, kde si John s obvyklou dokonalostí ustlal svou polovinu postele a kde je stále viditelná prohlubeň, jak tam seděl a zavazoval si boty. Na zemi leží krabice od bot, ve které je hedvábný

papír, a také dvě tašky z obchodu se sportovními potřebami. Vždycky si na sebe vezme novou teplákovou soupravu a nové běžecké boty, když se takhle vydává pryč. To už teď nebývá zdaleka tak často. Vlastně nechápu, proč to dělá, nemyslím, že by to měl zapotřebí. Bojím se, že to dělá kvůli adrenalinu.

Nikdy se ho na práci neptám. Ani na peníze.

Vejdu do jeho koupelny. Koš se špinavým prádlem je zpola plný.

Vytáhnu z něj tričko, co mi sahá do půli stehen. Když si ho na sebe vezmu, je mi vidět jen okraj šortek. Vlastně je teď ještě brzo, neměla bych víko koše zvednout dřív než zítra, ale něco je tentokrát jinak. Ponižuju se už teď, ponižuju se špinavým prádlem. Má za to, že je to roztomilé. Přijde domů a uvidí mě na pohovce v jeho oblečení, jak jsem celou noc vzhůru a čekám na něj. „Jsi zlatá," řekne. Nepřipadám si zlatá, nýbrž zoufalá, nemocná. Vytáhnu ven trenky a zase je položím zpátky, zavřu víko. Kéž bych tak při cestě zpátky nemusela projít ložnicí. Na krabici od bot se ani nepodívám.

Projdu halou, sejdu po schodech do kuchyně a postavím hrníček pod kávovar.

Zmáčknu knoflík a chystám se taky zapnout rádio, ale naštěstí si to v poslední chvíli rozmyslím. Teď žádné rádio. Žádné televizní zpravodajství.

Hrníček s kávou, dva mobily, jeden normální přenosný telefon a krabičku cigaret. Všechno tohle dokážu udržet v rukou.

Strčím do venkovních dveří – v rohu stojí jeho bag s golfovými holemi – a vyjdu na verandu, zrovna když kolem naší branky běží soused.

Ve vzduchu jsou cítit šeříky.

Je doktor.

Postavím hrníček a zkouším si zapálit, aniž bych upustila některý z telefonů. Jsem nucená je s sebou všude vláčet, ještě jsem v ně neztratila naději. V jednom kuse myslím na vyzvánění, uši nastražené. Jsem ve střehu.

Má na sobě běžecké oblečení. Zastaví se a trochu přešlapuje na místě, protahuje se a přes plot na mě volá.

„Všechno v pořádku?"

Přikývnu.

„Vy zůstanete doma, že jo?"

Viděl, jak John odjíždí.

Viděl ho, jak nakládá tašku a nasedá do auta. Zůstanu.

Znovu přikývnu a usměju se. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.

Teď si poprvé všimnu, jak osiřele na parkovišti působí můj Chevrolet Camaro. Říkám si, jestli si toho také všiml. Vedle stopy od kol. Štěrk a šišky.

Zastydím se, že mě vidí kouřit v tuhle denní dobu. V těchhle situacích začínám vždycky kouřit. Ostatní jsou na tom stejně. Pak mi trvá několik týdnů zase přestat. Říkám mu, že jsem zapomněla, jak se jmenuje, a on odpoví, že Thomas. Pořád tam stojí a protahuje se, ruce kolem kmenu borovice. Když ho pustí, zůstane mu naspod paží otisk kůry. Říká, že bychom k nim někdy večer měli zajít na grilování, než odjedou na šéry. Pak zamává a odejde.

Říkám si, jak si to asi představuje.

O čem bychom se tak bavili?

Kouř se vpíjí do trička. Johnova trička.

Odhodím vajgl k rododendronu a jdu zase dovnitř. Kolik vajglů tam u kořenů asi už musí ležet. Kolikrát už jsem začala a zase skončila. Nikotin začne působit,

když vejdu přes práh. Umocňuje ten pocit. Bydlím tu už víc jak rok a půl, ale ještě pořád se mi ten pocit při příchodu domů vrací. Je to dokonalé.

Svůj dům miluju a taky ten fakt, že mi ho dal právě on.

Namlouvám si, že nic víc nepotřebuju.